

KIVÁLASZTOTTKÉNT ÉLHETÜNK
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚLIUS 4.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Róm 14,16-18. v.
Lectio: 1Krón 28,1-10. v.
Textus: 2Thessz 2,13-17. v.
Énekek: 96/1; 234/1-4; 151; 462/1; 392/1-5;

OLVASMÁNY: 1Krón 28. rész 1-10. vers:

„Dávid összegyűjtötte Jeruzsálemben Izráel összes vezető emberét, a törzsek vezetőit, a király szolgálatára álló csapatok parancsnokait, az ezredeseket, a századosokat, a király és fiai minden vagyonának és jószágának a kormányzóit, az udvari emberekkel, a testőrökkel és az összes kiváló vitézekkel együtt. Ekkor fölállt Dávid király, és így szólt: Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Nekem magamnak volt szándékomban, hogy az ÚR szövetségládájának, Istenünk lába zsámolyának az elhelyezésére házat építsek. Elő is készítettem az építést. De az Isten így szólt hozzám: Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert háborúskodó ember voltál, és sok vért ontottál. Mégis engem választott ki Izráel Istene, az ÚR atyám egész háza népéből, hogy Izráel királya legyek mindvégig. Mert Júdát választotta ki a fejedelemségre, Júda házában pedig az én atyám háza népét, apámnak a fiai között pedig bennem telt öröme, hogy egész Izráel királyává tegyen. Valamennyi fiam közül, pedig az ÚR sok fiút adott nekem, Salamon fiamat választotta ki, hogy ő üljön az ÚR királyságának a trónjára Izráelben. És ezt mondta nekem: Fiad, Salamon építi majd föl házamat és udvaraimat, mert kiválasztottam őt, hogy fiam legyen, én pedig atyja leszek. Örökre megszilárdítom királyságát, ha állhatatosan teljesíti parancsolataimat és végzéseimet, ahogyan eddig tette. Most azért egész Izráelnek, az ÚR gyülekezetének a szeme láttára és Istenünk füle hallatára mondom: Tartsátok meg, sőt keressétek Isteneteknek, az ÚRnak minden parancsolatát, hogy a ti birtokotokban maradjon ez a jó föld, és örökségül hagyhassátok utódaitokra örökre. Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg. Lásd meg azért, hogy az ÚR választott ki téged, hogy házat építs szentélyül. Légy erős és készítsd el!”

Igehirdetés előtti imádság:

Áldott légy, mennyei Édesatyánk, örökkévaló Isten, hogy kiválasztottál bennünket arra, hogy a Te Igédet hallgassuk, Neked szolgáljunk, szívünket Neked adjuk, életünkkel Téged kövessünk! Hálát adunk Tenéked, hogy elhívtál ma is arra, hogy együtt legyünk itt, a Te házában. Köszönjük, hogy csillapodhatott annyit a

járvány, hogy már nem kell maszkot viselnünk. De kérünk, Te őrizd meg szívünket, lelkünket józanul, hogy vigyázni tudjunk magunkra, de még inkább vigyázni tudjunk egymásra ebben a járványos időszakban.

Köszönjük Tenéked, mennyei Édesatyánk, hogy Jézus Krisztust, a Te Szent Fiadat értünk adtad, és Jézus Krisztusban elhívtál minket Krisztus követésére, szolgálatára, a Hozzá való hűségre. Urunk, különös a Te kiválasztásod! Kérünk, add, hogy ezt meg tudjuk becsülni! Te légy az, aki ma is Szentlelked által beszélsz hozzánk. Áraszd ki ránk Szentlelkedet, hogy értsük Igédet, akaratomat. Hadd tudja megörvendeztetni az életünket a Te igazságod a Lélek munkája által! Ámen.

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz 2. rész 13-17. verse:

„Mi pedig hálával tartozunk Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által. Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében. Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédüNKből, akár levelüNKből tanultatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.”

Szeretett Testvéreim!

Megköszöntünk-e az elmúlt héten bármit is Istennek? Megköszöntük-e az újabb napot, amit megérhettünk? Megköszöntük-e azokat, akiket szerethetünk, és szeretnek minket? Megköszöntük-e a mindennapi eledelt? Megköszöntük-e a rekkenő hőség után a néhány napi enyhülést? Megköszöntük-e az esőt, ami hullott a földre?

Érezzük-e, értjük-e, hogy hálával tartozunk Istennek a földi élet sok ajándékáért? Még a küzdelmek, bajok, próbák között is... S amikor itt vagyunk, tudunk-e hálásak lenni a gyülekezeti közösségért, ahova jöhetünk, akikhez tartozhatunk?

Pál apostol a Thesszalonikába írt második levelében kétszer is leírja, hogy hálás az Istennek a thesszalonikai gyülekezetért. Hálás a hitükért, a munkájukért, a Krisztushoz való hűségükért. Azért, hogy vannak, és ott vannak Thesszalonikában, mint Isten gyermekei.

Minden vasárnap és minden gyülekezeti alkalmon, s bármikor, amikor eszünkbe jut a gyülekezetünk, az egyházunk, adjunk hálát Istennek, hogy van keresztyén közösség, ahova tartozhatunk. Akik hozzánk hasonlóan Krisztust akarják követni, szolgálni, hirdetni, dicsőíteni.

Áldott az Isten, aki kiválasztott arra minket, hogy megismerjük Őt! Emlékszünk-e arra, hogy mikor kezdődött életünkben Isten kiválasztása? Nem! Csak arra emlékezhetünk, hogy mikor kezdődött az, amikor kezdtük felismerni, hogy Isten hív, szólít minket. Azt írja Pál, hogy kezdettől fogva, öröktől fogva ismert minket az Isten. Születésünk előtt már készítette azt, hogy egyszer megismerjük Őt, felis-

merjük az Ő hívását, szeretetét. Felismerjük a jelenlétét az életünkben. Megismerjük az Ő gondviselését, védelmét, hűségét hozzánk. És megismerjük azt az örömhírt, hogy az Örökkévaló Isten a Fiát áldozta fel értünk, csak hogy a szeretetébe fogadhasson minket, akiket emberi természetünk miatt csak eltaszíthatott volna. De Ő befogadni akart minket, és ezért adta értünk a Fiát, ezért áldozta fel értünk Jézus Krisztust a golgotai kereszten, hogy az övé lehessünk.

Nincs ember, aki Isten szeretetének vonzása nélkül eljuthatna Istenhez. Magunktól mi csak elhagyni tudnánk Őt. Ha eszünkbe jutnak azok az időszakok az életünkben, amikor közel voltunk az Istenhez, de azután elhagytuk őt, eltávolodtunk lélekben tőle, akkor adjunk hálát az Istennek, hogy újra meghallhattuk a hívását. Újra megérthettük szeretetét, és közel kerülhettünk hozzá. Nélküle, az ő szeretete, jósága, türelme, hívása nélkül egyszerűen elfeledkeznénk Róla. Én is átéltem, hogy amikor el akartam magamtól dobni az Istent, az ő szeretete húzott, vont vissza hozzá. Igen, mindig találnánk fontosabbat az istentiszteleti közösségnél, az Istennel való kapcsolattartásnál. Magunktól élnénk ugyanúgy, mint bárki más ezen a földön. Nem törődve Istennel, és nem értve szeretetét.

De azért vagyunk itt, mert Istennek különös gondja volt ránk, hogy megértjük vonzását, szeretetét, bűnbocsátó irgalmát. Kiválasztott sokak előtt arra, hogy megismerjük szeretetét és igazságát. Ne szűnjünk meg hálát adni azért, hogy Menyei Atyánk másoknál hamarabb kiválasztott, elhívott arra, hogy hozzá tartozunk.

„... kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által.” Azért lehetünk itt ma is, mert Isten kiválasztott öröktől fogva az üdvösségre.

Azt nem tudjuk, hányakat hívott még el hozzánk hasonlóan. Isten elhívása nem kényszer. Hív, bátorít, de nem kényszerít. Meghagyta a döntést nekünk. S bizonyosan vannak olyanok, akiket hívott, de nemet mondtak a hívásnak. Ezért, amikor arra gondolunk, hogy mi meghallhattuk Isten hívását, még az is hálát kell, hogy ébresszen bennünk: Hiszen Isten Lelkének ajándéka, hogy mi igent tudtunk mondani a hívására.

Isten Lelkének megszentelő munkája tett minket képessé és alkalmassá arra, hogy elfogadjuk Isten kiválasztását és hívását. Ne mondjunk le azokról tehát, akiket most úgy ismerünk, hogy elutasították Isten hívását!

Sőt: kérjük a mi Urunkat, Istenünket: küldje el Szentlelkét a családukba, a rokonságunkba, a baráti környezetünkbe, és erősítse meg az elhívását sokak szívében! Kérjük Istenünket: küldje el Szentlelkét Sarkadra és szólítsa meg az itt élőket, hogy a Sátán rabságából Jézus Krisztus szabadságára jussanak el. Ne utasítsák vissza Isten hívását az üdvösségre, a megszentelt életre!

A pénteki bibliaórán szóba jött Stewart Jakab evangélista, aki Angliában az egyik legígéretesebb középcsatár volt a maga idejében. A siker, az elismerés adott volt. A legjobb klubok versengtek érte. Szülei azonban megszületésétől fogva imádkoztak azért, hogy ő Krisztus szolgálója legyen. A Sátán sok akadályt állított elé, még kegyes embereken keresztül is. De Isten így is elérte. S eljött a nap, amikor a futballpályáról, meccs közben szaladt le, mert nem tudott többé ellenállni Isten szeretetteljes vonzásának. Isten Lelke betöltötte, és az ő szolgálatát hallva na-

gyon sokan adták át szívüket Jézus Krisztusnak. Úgy tudta elmondani az örömhírt, hogy sokan megértették. Imádkozunk a Szentlélek kiáradásáért, hogy sokaknak öröme lehessen Krisztus elhívásában, az Isten szeretetének megtalálásában!

Amikor Stewart Jakabot először hívták Magyarországra az 1930-as évek végén, egy viszonylag kis teremben tartották Budapesten az első istentiszteletet. A hét végén már a legnagyobb templomba gyűltek össze, olyan gyorsan elterjedt a híre az evangéliumnak, örömhírnek, amit ő hirdetett. Sokan adták át a szívüket Jézus Krisztusnak, lettek Jézus Krisztus követői.

De mielőtt Stewart Jakab Magyarországra érkezett volna, levélben meghagyta, hogy folyamatos, 24 órás imaszolgálatat készüljenek az evangélizációra. Mert nem Stewart Jakab cselekszik, hanem a feltámadott Úr Jézus Krisztus. Így az őt meghívó gyülekezet tagjai beosztották egymás között a napokat és minden nap minden órájában volt valaki, aki abban az időben vállalta az imaszolgálatot.

Nekünk is minden héten, minden nap imádkoznunk kell az istentiszteletekért, hogy eljusson hozzánk és minden hallgatóhoz az Isten Igéje, üzenete a Lélek erejével. Könyörögnünk kell az Istenhez, hogy Szentlelkét árássa ki ránk, és Szentlelke által hívjon el olyanokat, akik a Lélek erejével és hatalmával tanúskodnak Jézus Krisztus elhívó, vonzó szeretetéről.

Egy nap, amikor sokan hallgatták Jézust, Ő látta, hogy azok az emberek mennyire ki vannak éhezve az Isten szeretetére, hiszen annyi nyomorúság van ebben a földi életben. Annyi gyógyító szeretetre van szükség ebben a földi életben Istentől! Ekkor az Úr Jézus Krisztusról ezt olvassuk: *„Amikor látta a sokaságot, megsánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”* (Mk 9,36-38)

Egy időben nagyon sokan imádkoztak szolgálattelőkért az egyházunkban. Abban az időszakban, a szocializmus idején, meglepően sokan jelentkeztek a teológiákra. Aztán megnyugodott az egyházunk – én is – hogy van elég lelkész. Még lelkész túltermelés is van. És elfeledkeztünk szolgálattelőkért könyörögni. Most pedig ott tartunk, hogy nincs elég lelkész. Sok gyülekezet hiába vár lelkipásztorra. Amikor imádkozunk azért, hogy épüljön az egyház, imádkozunk azért is, hogy legyenek igehirdetők. Nem feltétlenül lelkészek. De olyanok, akiket Isten elhívott, felhatalmazott arra, hogy hirdessék az Igét.

Akár egy középcsatár is, mint Stewart Jakab. Imádkoznunk kell munkásokért, akik végzik az igehirdetés, a prófétálás, az evangélium továbbadásának szolgálatát!

Olyan sok lelki, testi szenvedés van ebben a világban! Olyan sokan vannak, akik csak kóborolnak az életben, valódi cél, valódi öröm nélkül. Olyan sokan vannak, akik nem tudnak arról, hogy az élő Isten a szeretetébe hívja őket! Imádkozunk elhívott szolgálókért! Imádkozunk újonnan szolgálatba álló lelkészekért, evangélistákért, prófétákért, akik erővel és hatalommal hirdetik Krisztus igazságát ebben a megtévesztő, álnok ígéretek hangoztató, hazugságokkal átszőtt világban!

Krisztus áldásaira kiválasztott Testvéreim! Imádkozunk, hogy részesülhessünk Krisztus dicsőségében, és velünk együtt sokan találjanak boldogságra Krisztusban! Imádkozunk, hogy Isten Lelke áradjon ki köztünk!

De nemcsak imádságra, hanem a Krisztus igazságát felmutató életre is hívott minket az Isten. „... *testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkől, akár levelünkől tanultatok.*” A hagyomány szó útbaigazítást, parancsot, rendelkezést is jelent. Lehet így is fordítani: Ragaszkodjatok azokhoz a meghagyásokhoz, amiket beszédünkől, levelünkől tanultatok.

Manapság azt hangoztatják, hogy mindenki úgy él, ahogy akar, azt csinál, amit akar. Mert a magunk életének mi vagyunk az urai, és nyugodtan kereshetjük azt, ami nekünk jó. Szabadok vagyunk!

Pál apostol a korinthusiaknak írt levelében figyelmezteti a szintén mindenre szabadságot hirdető korinthusiakat: „*Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.*” Majd később: „*Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít. Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.*” (1Kor 6,12. 10,23-24)

Lassan kikopott a világból az, hogy ha egy közösséghez tartozunk, annak az életünkben is meg kell látszania, hiszen felelősek vagyunk azért a közösségért. Nem csak magunkért a közösségben, hanem a másikért is a közösségben. De Pál apostol természetesen beszél arról, hogy ha Krisztus elhívottjai vagytok, akkor Jézus Krisztus életének természete látszódjon meg rajtatok! Ragaszkodjatok a Krisztus rendelkezéséhez!

Hiszen csak így tudunk áldássá lenni a világ számára!

Jó azt tudnunk, hogy a Krisztus rendelkezéséhez való ragaszkodással, az Isten igazságához való ragaszkodással nem leszünk egyformák és nem is kell egyformának lennünk. Bár vannak Istennek általános törvényei, rendelkezései, de mindannyiunkat személyesen vezet, formál.

A Krónikák könyvéből hallottuk az istentisztelet elején Dávid király beszédét. Határozott meggyőződéssel beszél Isten elhívásáról. De arról is, hogy volt, amiben Isten neki nemet mondott: Ez nem a te dolgod. Isten elhívta Dávid királyt zsoldárosnak, elhívta hősnek, országot egyesítő, birodalmat alapító, bölcs vezetőnek, de eközben óhatatlanul is sok vért ontott. Isten azt mondta neki, hogy az ÚR templomának építését nem rád bízom. Bármennyire szíved ügye, hogy épüljön templom az ÚRnak, ezt olyanra bízom, akinek nem véres a keze. Olyanra bízom, aki másban kapott kiváltságokat, erőt, elhívást. Nem kell mindenkinek olyannak lenni, mint Dávid király. Nem kell mindenkinek olyannak lenni, mint Salamon, vagy a kormányzók, hadvezérek. De mindnyájan Istent szolgálják, és mindnyájan az Isten akaratát teszik, a maguk elhívása szerint.

Nem veszítjük el Krisztus követése közben a személyiségünket, hanem Mennyei Atyánk a személyiségünknek megfelelő feladatokat bíz ránk, hogy azzal szolgáljuk Őt és dicsőítsük szent nevét!

Együtt vagyunk az Ő elhívottai, de nem kell egyformáknak lennünk. Hiszen nem egymáshoz, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztushoz igazodunk, formálódunk!

A reklámpia olyan sokszor hangsúlyozza, hogy légy önmagad, vállald magad, stb., és közben azt sugallja, hogy ha önmagad akarsz lenni, akkor légy olyan, amilyenné a reklámok akarnak formálni. Kövesd a mai divatot, kövesd a mai világ

trendjeit, lobogtasd te is ugyanazt a zászlót, mert akkor leszel önmagad. De valóban önmagunk vagyunk, ha mindig a tömeggel sodródunk?

Itt az Igében fordítva van: Pál apostol azt kéri, hogy kövesse az egész gyülekezet azokat a rendelkezéseket, meghagyásokat, amit Jézus Krisztusban adott Pál. Kövesse az egész gyülekezet a szent és tiszta életet, az Isten törvényeit. Mielőtt Pál a korinthusi gyülekezetnek leírta volna, hogy minden szabad, de nem minden használ, ezt írta: *„Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjetelek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát. Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.”*

Isten országának, Isten népének rendje van, amibe nem fér bele minden. Ezért szükségünk van arra, hogy Jézus Krisztus Lelke megtisztítson minket bűneinktől, rossz szokásainktól, másokat romboló, közösségeket romboló szokásainktól. Nemcsak önmagunk számítunk, hanem a gyülekezet, az egyház, a közösség is. Nemcsak önmagunk számítunk, hanem a ránk bízottak is.

De amikor elfogadjuk Isten országa rendjét, akkor derül ki, hogy mennyire egyediek vagyunk, mennyire számít a személyiségünk a közösségben. Sőt: mennyire számít Isten a személyiségünkre a közösségben. Mert Jézus Krisztust nem öntudatlan robotok és parancsra ugró rabszolgák dicsőítik, hanem azok, akik a személyiségükkel együtt örömmel hallgatnak rá és követik őt.

A szakasz azzal fejeződik be: *Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szívetekeket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.*

Nehéz visszaadni azt, amit itt az Ige mond. Hiszen a vigasztalás szó a gondviselést, a pártfogásba vételt is jelenti. A vigasztalás ige pedig azt, hogy lelkére beszél, szelíden ráhat, bátorít, vigasztal, támogat. Azaz sokkal többről van szó, mint a szomorúságban való megvigasztalásról. Itt arról a folyamatos támogatásról van szó, amivel Isten Szentlelke kíséri az életünket. Úgy, ahogy éppen arra szükségünk van. Ha vigasztalás kell, vigasztal. Ha bátorítás kell, bátorít. Ha lecsendesedésre, megbékélésre van szükség, akkor szelíden lecsendesít, békességet ad. Azért, hogy a hitünk újra és újra megerősödjön, és képesek legyünk a jóra, az áldott, kedves beszédre, a türelemre és irgalomra. Isten Szentlelkét naponta kérhetjük: Uram, add meg nekem azt, amire ma szükségem van. Vezess, szólj hozzám úgy, ahogy arra ma szükségem van!

Ez az áldás, amit itt Pál apostol leírt, arról szól, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus folyamatosan kíséri az életünket, és segít abban, hogy Krisztusban megújult személyiségünkkel élhessünk a világban. Segít abban, hogy önmagunk tudjunk lenni, de Jézus Krisztust követve. Segít abban, hogy építsük a gyülekezetet, és tovább tudjuk adni másoknak is Krisztus hívását.

Ezért kell imádkoznunk és ezért kell hálát adnunk minden héten újra. Sőt minden nap újra. Áldott az Isten, aki Lelkével minden nap szól hozzánk, biztat,

bátorít, vigasztal, erősít, szelíden szól hozzánk, és segít, hogy tudjunk tovább menni.

Induljunk így a következő hétnek, hogy minden nap hálát adunk Istennek azért, mert kiválasztott minket Jézus Krisztus megismerőinek és követőinek. De imádkozunk minden nap azért is hálaadással, hogy mások is megértésék Krisztus elhívását, hívó szeretetét, üdvösséget, örök életet ajándékozó kegyelmét. Lehesse nek mind többen önmaguk, de Jézus Krisztus, a mi Megváltónk hűségében és szeretetében!

Istenünk pedig Lelke által adja meg nekünk minden nap, minden órában azt, amire akkor, ott szükségünk van! Ámen

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálát adunk tenéked, aki megszólítottál minket életünk egy szakaszában, vagy amikor sok szolngatásod után végre felismerhettük hívásodat, és engedni tudtunk neked! Köszönjük, hogy a tied lehetünk!

Hálát adunk tenéked, hogy te másokat is hívni akarsz. Azt akarod, hogy másokhoz is eljusson a te szereteted, igazságod, tisztaságod jó híre. Hogy sokak élete gyógyuljon a te szavad, igéd, közelséged által. Azért imádkozunk, hogy áraszd ki Szentlelkedet, hogy Lelked munkája, Lelked igazsága által sokak élete gyógyuljon a hozzánk közelállók között is, ebben a városban is, és egész népünk körében!

Imádkozunk, Urunk, hogy formálj minket folyamatosan Lelked által, egyre inkább krisztusi életet élő, de a személyiségünket el nem vesztő emberekké. Kérünk, Urunk, tégy bennünket olyanokká, akiknek az élete áldás másoknak. Akiknek az élete gyógyít, erősít, vigasztal, és mindenek előtt rád mutat fel.

Urunk, az újra visszatérő hőségben, kánikulában imádkozunk az aratókért, a szabadban dolgozókért, a kórházakban, otthonokban lévő emberekért, akik talán fekve még nehezebben viselik a meleget. Urunk, légy velük, erősítsd meg a szervezetüket!

Hozzád könyörgünk éltető esőért, elegendő esőért a földre.

Hozzád könyörgünk a táborokban, különböző ifjúsági rendezvényeken levő gyermekekért, fiatalokért. A Csillagpontért, hogy áldás lehessen mindazoknak, akik ott lesznek! Urunk, te szólíts meg, hívj el sokakat, hogy a benned való szabadságot megélhessék, és megérthessék.

Imádkozunk Urunk, gyülekezetünk betegeiért, az elerőtlenedettékért, a testük gyengeségével vagy elméjük gyengeségével küszködőkért!

Imádkozunk Urunk, hogy a népünk, az országunk egyre inkább hozzád forduljon, Téged megismerő, Téged tisztelő nép és ország legyen.

Könyörgünk azokért a népekért, országokért, ahol most újra jobban terjed a járvány. Kérünk, állítsd meg a járvány terjedését! Adj bölcsességet a vezetőknek mindenütt, így a mi országunkban is. Te áldd meg az oltásokat! S Urunk, ahol olyan sok az oltásellenesség, add, hogy meggyőződhessenek sokan még az oltás hasznosságáról.

Ahol pedig azért nem oltanak, mert nem jut elegendő vakcina, Urunk, adj jóindulatot a gazdag országoknak, hogy segítsék a szegényeket a Te dicsőségedre!

Imádkozunk országunk vezetőiért: adj nekik tiszta szívet, adj nekik istenfélelmet! Adj nekik, kérünk, alázatot, és mentsd meg őket a bűneiktől, hogy ne rombolják azzal a rájuk bízottak életét! Könyörgünk azért, hogy te adj országunknak, népünknek istenfélő vezetőket, akik hallgatnak rád, és ezért szeretik, és bölcsen kormányozzák a rájuk bízottakat!

Vezess Urunk végig, és fogd a kezünk, hogy a te kiválasztó kegyelmedben bízva, kiválasztottságunk reménységével élhessük minden napunkat. Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

A csütörtök esti imaórán olvasta fel Sajtiné Marika gondnok asszony az alábbi kis történetet. Elöljáróban annyit, hogy a lelki élményeink, hitbeli látásaink lehetnek úgy példák, hogy közben másnak nem ugyanazt jelentik, mint nekünk. De el kell tudnunk fogadni, hogy nem mindenki ugyanúgy kapja a vigasztalást egy-egy nehéz élethelyzetben, ahogy mi kapnánk. Isten mindig személyre szabott munkát végez...

„Dr. Robert Schuller, a californiai Crystal Cathedral alapítójának gyermekkorában történt, hogy földjüket szárazság pusztította. Esőért imádkoztak, de az nem jött. Apja, aki rendes körülmények között 100 szekér gabonát takarított be, akkor mindössze csak félszekérnyit aratott. Schuller meséli: »Sohasem fogom elfelejteni, Apám kérges tenyerében tartotta kezünket, majd felnézett, és imádkozott: 'Köszönöm, Uram, semmit sem veszítettem. Visszakaptam minden magot, amit tavasszal elvettem.' Míg más gazdák így panaszkodtak: '90 vagy 100 szekérnyit veszítettünk', Apám azt mondta nekem: 'Sose számold azt, ami lehetett volna, különben bukásra vagy ítélve! Ne azt vizsgálj, hogy mit veszítettél, csak arra nézz, ami megmaradt!'« Bölcs tanács!

Semmi sem mutatja úgy a bizalmat, mint az, ha hálát adsz Istennek, amikor krízis nyomaszt.

(Forrás: A szokások ereje - Válogatás a Mai Ige legjobb elmélkedéseiből - 19. oldal)